

angelček
1926-27
vtruhom

Vsebina.

Matko Krevh: Zalostna zgodba o mojem klobuku	33
J. E. Bogomil: Dve luči	36
F. Valenčič: Pravljica o treh bratih	38
Griša: Slepa deklica	41
Fr. Pengov: Mravlje	42
Gustav Strniša: Jesenska	43
Janez Pucelj: Kako je sv. Frančišek udomačil divje grlice	44
Črniški: Dragi Marijini otroci	45
4 zagonetke	47—48
4 rešitve	48

Dobe se še vse številke „Vrtca“ in „Angelčka“ letnika 1926—1927.

Vrtec s prilogo Angelček (10 številčk) stane za leto 1926/27 Din 22, Angelček sam Din 8.

Urednik in izdajatelj: Jožef Volc, stolni kanonik v Ljubljani, Pred škofijo št. 8.

Rokopisi in rešitve naj se pošiljajo na »Uredništvo Vrtca in Angelčka« v Ljubljani, Pred škofijo št. 8.

Naročnino sprejema »Uprava Vrtca in Angelčka« (dr. Jožef Demšar) v Ljubljani, Sv. Petra cesta št. 80. Ček. račun uprave št. 10.470.

Zagonetke v 1. šte. so prav rešili :

Padar Jožef, Vizlar Jožef, Zabret Štefan, v Št. Vidu n. Lj.; Leopold Krmelj, Smlodno pri Poljanah.

Zreb je določil nagrado Jožefu Padarju v Št. Vidu.

Zagonetke v 2. šte. so prav rešili :

Angela in Ivanka Jelenc v Bokovšici, Šorl Frančiška, Knapc n. Šk. Loko; Šunko Adela, Kristan Ana, Dobraje Rozalija, Zabukovšek Justina, Zidanšek Milena, Sivka Stefanija, Graher Ana, Leskovšek Julijana, Oncelj Matilda, Mesarič Marija, Kraupner Angela, Zidanšek Sonja, König Margareta, Junger Katarina, Brežnik Roza, Mesarič Angela, Bratec Julijana, Sparhakl Marta, Sikošek Slava, Joake Henrika, Jelerčič, Schwischay Irma in Erika, Goršek Amalija, Jožefa, Gračner Amalija, Golob Olga, Dušak Terezija, Vrečer J. Krajnc Pavla, Lešnik Marta, Zadel Marija, Skalar Marija, Hmelina Terezija, Lizika Cizej in Ivanka Čmak — vse učenke šolskih sester v Celju; Toni Červinka, Majdica Rožanc, Tatjana Vrankovič, Malči Tomšič, Mara Mulej, Frida Bitenc, Jožica Turk, Dolores Baebler, Cilka Teran, Zorica Lužar, Ida Lomšek — vse gojenke de Notre Dame v Šmihelu pri Novem mestu; Krmelj Leopold, Smolano pri Poljanah; Golmajer Pavla in Jela v Radovljici, Ažman Amalija v Hrašah pri Lescah, Ložar Julka v Ljubljani (Lichtenthurn). Padar Jožef, Vizlar Jožef, Zabret Štefan v Št. Vidu n. Lj., Ivan in Franc Bernik v Bukovšici, Brigita Demšar v Martinj vrhu; Danica Zavrlava, Komenda pri Kamniku.

Zreb je določil nagrado Anici Kristan v Celju.

Uprava Vrta (Ljubljana, Sv. Petra cesta št. 80) ima še nevezan Vrtec 1922 (Din 7), 1924 (Din 10), 1925 (Din 10), 1926 (Din 14), nevezan Angelček 1921 (Din 4), 1922 (Din 4), 1924 (Din 5), 1925 (Din 6), 1926 (Din 8), vezan Vrtec 1922, 1923, 1924, 1925, 1926 in vezan Angelček 1919, 1921, 1922, 1923, 1924, 1925, 1926.

V Jugoslovanski knjigarni se dobe poleg navedenih še Vrtec (vezan) 1910, 1911, 1913 do 1917, 1921; Angelček (vezan) 1895, 1906, 1908, 1912 do 1916.

LETO 1926-27

NOVEMBER

Žalostna zgodba o mojem klobuku.

Še zdaj, po tolikih letih, mi postane tesno in bridko pri srcu, če se spomnim svojega klobuka-rjavčka in njegove žalostne usode. Že davno je strohnel ne vem kje, toda spomin nanj (ali bolje, na njegov žalostni konec) mi je še ostal. Naj torej temu klobuku postavim skromen spomenik, da popravim grozno krivico, ki sem mu jo prizadejal s svojo lahkomiselnostjo. -

Odkrito priznam, da sem bil v tistih letih, ko sem gledal šolo še samo od zunaj, zelo lahkomišeln in poreden. Ali pa ste vi znabiti kaj boljši? Ne verjamem... Saj so mi vaš gospod učitelj tožili, da ste zelo sitni in poredni. Pridne — so rekli — bi lahko seštel na prstih ene roke. Vidite!

Nikar torej ne bodite poredni, da vas ne zadene kazen, kakor je mene in moj klobuk. Takoj pa moram povedati, da moj klobuk ni bil poreden; bil je pač igrača v mojih rokah, četudi sem se ž njim pokrival. Traku že davno ni imel nobenega, ker sem se s klobukom tudi pretepal. Po potrebi sem ga metal na paši za ovčami. Dokler je bil še cel, sem ž njim zajemal tudi vodo, kadar sem bil žejen. Zob časa in moje vsestransko zaupanje v njegovo uporabnost sta mu vsekala neozdrav-

ljivo rano v podobi luknjice na vrhu. Toda kot pokrivalo mi je še služil izborno in je tudi imel najboljši namen, da to službo nadaljuje v nedogleden čas, ko ga ne bi . . .

Toda — čakajte! — o tem vam moram podrobneje povedati.

V zimskem času je bilo. Pri nas je navada, da narežejo rezanice za živino za mesec dni naprej. Hočeš-nočeš sem moral tudi jaz na parno (skedenj). Kajpada bi bil rajši ostal v sobi za pečjo ter pestoval sivo mačko, s katero sva se kaj dobro razumela. Niso pa bili mojega mnenja moj oče. Samo pogledali so nas, in že smo bili na parni: hlapec, oba pastirja, rejenek France in jaz. Midva z rejenkom sva rila po slami ter jo spravljala s kupa na tla, ostali so pa delali pri stroju.

Takale ovsena slama ni napačna, ker nima res in je mehka skoro ko seno. Zato sva s Francetom norela in divjala po slami, da se je vse kadilo okrog naju. Prav nič naju ni zeblo; niti za trenotek nisva pogrešila tople sobe. Kdo bi se čudil, da sva večkrat tudi pozabila na svoje delo? — «Mrcini grdi, kaj pa norita!» so naju opomnili zdaj pa zdaj oče. Tedaj sva hitro nametala na tla slame, da skoro niso vedeli, kam ž njo. In spet sva nadaljevala z norenjem in s prekopicavanjem.

Znan pa je pregovor: Dež za solncem mora iti, za veseljem žalost priti . . . Ta pregovor meni takrat še ni bil prav znan, toda občutil sem njegovo resničnost na lastni koži. Oh dà, ne povem preveč, če rečem: na lastni koži. In kako se je to zgodilo? Tako-le:

S Francetom sva stavila živi hrast ali z drugimi besedami: postavljala sva se na glavo. Zdaj sem za take šale v resnici preneroden . . . Glava bi še vzdržala, a drugo truplo je nepripravno in težko. In povrh še nosi človek v žepih toliko potrebnih in nepotrebnih reči, da se žepi kar trgajo. Če bi se zdaj postavil na glavo, bi

kar deževalo iz mene raznovrstne ropotije: ura, nož, denarnica, svinčnik, glavnik, dvanajstorica zobotrebcev, gumbi in Bog ve, kaj še vse.

V ovseni slami bi pa naštetih predmetih izginili, kakor bi jih vrgel v globočino morja. Toda takrat — v tistih časih? Žepni robec ni bil baš v vsakdanji navadi. Čemu sem imel pa dva rokava? — Svinčnika tudi nisem potreboval, ker še sploh nisem znal pisati. Za glavnik sem uporabljal prste obeh rok. Gumbi so mi manjkali na vseh koncih in krajih. Nož, pa naj je bil »cesarski fajgel za dva krajcarja«, sem brž izgubil, čim so mi ga kupili oče na sejmu. Denarnice nisem nič potreboval, ker nisem imel denarja in ga tudi pogrešal nisem. O srečni časi! Tudi zobotrebci so mi bili odveč, ker sem imel zdrave zobe. Meso smo jeli pri nas vsake kvatre, a takrat sem si pomagal — z jezikom. Uro bi bil strašno rad imel, seveda. Pa saj veste, mlad človek in ura sta kakor listje in burja: oba razneseta vse. Kaj naj bi bil torej izgubil, četudi bi se bil stokrat postavil na glavo? Glavo? Ne, ta se me je dobro držala. Ne pa klobuk! Da bi ga žaba oblizala!

Izgubil sem ga na vsem lepem. O joj, o joj, kaj bo pa zdaj? S Francetom sva ga iskala, premetavala slamo, stikala za steno, za plankami — klobuka ni bilo nikjer! Sova, ki je gnezdila poleti pod streho, ga menda tudi ni odnesla? Miši ga še vkljub svoji požrešnosti niso utegnile požreti. Kje bi torej bil moj prevrtani klobuček?

»Eh, kdo bi si zaradi take malenkosti delal skrbi,« sem si mislil ter se trikrat zaporedoma prekucnil v slami. Pa se nisem še postavil na noge, ko so zaškrtala rezala v stroju: rsk, rsk, rsk... Stroj so mahoma ustavili, hlapec se je pripognil po predmetu, ki ga je stroj razrezal, in glejte! bil je moj nesrečni klobuk.

In tedaj so pograbili oče lesene vile, zamahnili ž njimi po mojem hrbtu bolj na spodnjem koncu, da

sem kar odjeknil. Zbežal sem s parne v hišo, pa smuk pod odejo. Niti večerjati nisem hotel tisti večer, da bi se domačim bolj smilil. Mama so mi res ponujali večerje, oče so pa rekli: »Naj bo brez večerje, nepridiprav, da bo drugič bolj pazil na svoj klobuk!«

To je žalostna zgodba o mojem klobuku. Nikar torej ne stavite živega hrasta v slami s klobukom na glavi! Ali pa ga privežiti tako močno na glavo, da ga ne izgubite, četudi vam glavo odtrga, kajti posledice so v vsakem oziru hude.

Matko Krevh.

J. E. Bogomil:

Dve luči.

2. Pri studencih Zveličarjevih.

U človeškem življenju so dnevi, ki ostanejo na veke zemljanom nepozabljivi. Rad pohiti večkrat k njim nazaj njegov duh, rad se z njimi pogovarja, od njih zajema novih duhovnih moči.

Med take dneve štejemo tudi dan prvega snidenja s Kristusom, dan prvega svetega obhajila.

Ni nam znano, kateri je bil spominski dan, ko je mladi Poljak, Stanislaw Kostka, prvič klečal pri angelski mizi. Ohranjena pa nam je zgodovinska resnica, kako globoko spoštovanje je imel Stanislaw do Najsvetejšega. Če je bil blagi mladenič pri sveti maši

ali sploh pri kakem cerkvenem opravilu, so hoteli priti njegovi tovariši prav blizu njega, da so opazovali iz bližine njegovo pobožnost, njegovo vzorno vedenje, njegovo spoštovanje do nebeškega Kralja, skritega v podobi svete hostije. Če je imel Stanislav količkaj prostega časa, je pohitel na Dunaju, kjer je študiral, v jezuitsko kapelo, in tam so ga našli njegovi tovariši kar zamaknjenega v molitev, pa obdanega od prečudne svetlobe. »Z eno besedo,« pravi eden njegovih življenjepiscev, »mi smo občudovali njegov zgled in se sramovali, ko smo videli, kako smo mi vsi drugačni kakor on.«

Stanislavovi vzgojitelji pri jezuitih so imeli tedaj vpeljano po svojih šolah bratovščino svete Barbare. Nje člani so morali posebno častiti Najsvetejše. Med prvimi se je vpisal v to bratovščino sveti Stanislav.

Sveti Alojzij je pa prvič okusil kruh z nebes, ki ima v sebi vso sladkost, dne 22. julija 1580. Sam nadškof milanski, sveti Karel Boromejski, ga je pripravljaj na ta sveti dan in mu je tudi sam podelil prvo sveto obhajilo. Po navodilu tega svetega škofa je Alojzij Gonzaga goreče prebiral knjigo »Rimski katekizem«, in iz nje se je navzel svetega ognja in goreče ljubezni do najsvetejšega Zakramenta.

Pogostokrat je potem pristopal Alojzij k svetemu obhajilu. In kako se je pripravljaj! Prva skrb mu je bila dobra spoved. Dan pred svetim obhajilom je preživel v goreči molitvi, je mnogo čital in premišljeval o skrivnostipolnem Zakramentu. Vsa dnevna opravila, vse pobožne vaje so mu bile obrnjene pred oltar. In ko je naslednjega dne pristopil k angelski mizi, je bilo njegovo vedenje in njegova pobožnost za vse navzoče kakor prizor iz nebes. Po svetem obhajilu se pa kar ni mogel ločiti od cerkve in od tabernakeljna Gospodovega.

Sveto obhajilo je potem postalo Alojziju tisti skrivnostni žar, ki je obsvetljeval vsa njegova pota, vse njegovo delovanje.

Po svetem Rešnjem Telesu sta postala sveti Stanislav in sveti Alojzij to, kar sta: svetnika svete Cerkve in vzornika krščanski mladini. Prav kakor je rekel Jezus: »Jaz sem vinska trta, vi pa ste mladike.« Ob deblu vinske trte, presv. Rešnjega Telesa, sta vzrastli in se razvijali dve krepki mladiki: sveti Stanislav in sveti Alojzij. V žaru svete hostije pa so se v njiju krepko utrjevale vse lepe čednosti, od preproste ponižnosti in ljubke čistosti pa do junaške odpovedi vsemu posvetnemu.

Oh, kje smo še mi za svetim Alojzijem! Kako daleč še za svetim Stanislavom!

Prosita za nas, sveta mladeniča, da nas vsaj malo objame tisti duh modrosti, ki je vaju vsa prešinjal!

F. Valenčič:

Pravljica o treh bratih.

Bili so trije bratje. Eden je bil hrom, drugi grbast, tretji pa suhorok. Hodili so po svetu in iskali službe. In vsak izmed njih je imel svojo skrivnost. Hromec je imel nevidno koso, grbec nevidne grablje in suhoroki oči, ki so oblažile vsakega hudobnega človeka.

Bilo je ravno o košnji, ko so dospeli do bogate vasi. Vstopili so v hišo, ki je bila najlepša v vasi in v kateri je živel hudoben človek. Suhorocek ga je pogledal, pa so mu kanile solze po licu. Nato je hudobni človek peljal brate v hišo in jim rekel: »No, če iščete ravno službe, jo dobite lahko pri meni. Koscev nimam, pa mi boste vi pokosili travnik...«

Nato jim je dal obilo jesti, kose in grablje in jih peljal k travniku. Travnik pa je bil tako velik, da mu ni bilo videti konca, če ga je človek gledal z visoke gore.

Ko jih je hudobni človek pripeljal do travnika, jim je rekel: »Vidite, tukaj je, pa ga pokosite! Ali dlje ko tri dni ga ne smete kositi, če ne, vas spodim iz službe.« Hudobni človek je seveda mislil, da se bodo trije bratje hudo prestrašili.

Hromec pa je rekel mirno: »Gospod, zdaj greste lahko domov. Delo bomo že sami opravili brez vas . . .«

Hudobni človek se je zasmel in odšel proti domu.

Trije bratje so polegli v senco, hromec pa je rekel nevidni kosi:

»Kosa, glej travico,
odsekaj ji glavico,
da bo umrla,
očesa zaprla . . .«

In res, nevidna kosa je sekala glavo travici, da je padala, umirala in očesa zapirala. Se pred večerom je bil pokošen ves veliki travnik. Nato je kosa kakor blisk priletela k njemu nazaj in legla poleg njega v travo.

»Jutri bomo pa pograbili,« je rekel grbec.

Hudobni človek je prišel proti večeru k bratom, ki so ležali v travi pod velikim hrastom. Hudo se je prestrašil, ko je videl, da je veliki travnik že ves pokošen. Tiho se je priplazil do hrasta in poslušal, kaj se pogovarjajo bratje.

Hromec je rekel grbcu: »Moja nevidna kosa je več vredna ko tvoje nevidne grablje . . .«

Grbec je rekel: »Nikdar! Brez mojih nevidnih grabelj pa ne bo pograbljena trava . . .«

Hromec je odgovoril: »Brez moje nevidne kose pa ne bi bila pokošena trava . . .«

Tako sta se prepirala hromec in grbec, dokler niso vsi trije zaspali pod velikim hrastom.

Hudobni človek pa je začel tipati po travi in iskati nevidno koso in nevidne grablje. Ko jih je našel je vesel tekel proti domu in jih skrtil v temno klet.

Hromec in grbec sta strašno zajokala, ko nista več našla nevidne kose in grabelj

Suhoroček je pa rekel: »Če je hudobni človek vzel nevidno koso in grablje, ga bom jaz pogledal tako milo, da jih bo dal nazaj...«

Šla sta za suhorokim v vas k hudobnemu človeku.

Hudobni človek pa je bil zvit. Ko je videl, da gredo trije bratje k njemu, si je zavezal oči z robcem, ker je vedel, da ima suhoroček čudapolne oči, ki človeka omehčajo in oblažijo.

Tako ni mogel suhoroček z očmi preprositi hudobnega človeka, da bi dal nazaj nevidno koso in grablje. Trije bratje so žalostni odšli.

Hromec je jokal: »Kôsa, ljuba kôsica, vrni se, vrni!«

Grbec je jokal: »Grablje, ljube grabljice, pridite nazaj k meni!...«

A kôsica in grabljice se niso vrnile. Hudobni človek pa se je smejal z zavezanimi očmi skozi okno.

Pa hudobnemu človeku so grabljice in kosica malo koristile. Ko je velel drugega dne, naj pograbijo grablje travnik, ga grabljice niso ubogale.

Tako je moral najeti takoj sto ljudi, da so mu pograbili pokošeno travo. Hudobnega človeka je pa še povrhu pekla vest, da je vzel revnim bratom nevidne grablje in kôso.

Nekoč, ko so prišli bratje spet v tisto vas, jim je vrnil grabljice in kôsico.

Slepa deklica.

eselja, cvetja, solnca ni
na mojega življenja poti,
temà brezkončna le reži
povsod, povsod se mi nasproti.

Ko slepa sem prišla na svet,
je plakala ob zibki mati,
in oče od skrbi prevzet,
je tarnal pred sestrami, brati.

Lepote zemlje ne poznam,
le slišim, da je silno lepa,
brezčutno, hladno se igram,
za družbo in igrače slepa.

A zdi se mi, da vidim vas,
neznance daljne in sosede,
globoko čutim vsak izraz
zle ali dobre mi besede.

Sladkost me tajna spreleti,
ko travnik zadiši spomladi,
ko vetrič v travi zašumi,
ko cvetje roka moja gladi.

In dasi je očem zastrt
pogled na rože in cvetove,
cvetè takrat le v duši vrt,
in sije solnce mi v mrakove.

Mravlje.

Pastirji so zažgali mravljišče, ker so jih mravlje močno ščipale po nogah. Mravlje s tem niso bile zadovoljne, a niso imele moči, da bi bile kaznovale pastirje za zločin. Zato so poslale pritožbo na ljubega Boga, češ, da razmetavajo pastirji dan na dan krušne drobtinice po tleh; o požganem mravljišču pa si niso upale črhiniti, ker so dale same prvi povod za to. Bog reče: »Mogoče, da je tako, kakor pravite, toda kje imate priče za to? Pojdite in pripeljite jih s seboj!«

Mravlje so šle iskat prič. Spotoma premišljajo: »O, ko bi vendar prišle skupaj s pajkom! Ta bi pač lahko po pravici pričal med nami in med pastirji, saj živi med pastirji in psi na livadi in se mora skrivati pred njimi.« Kmalu se snidejo s križavcem, in ena mravelj mu reče: »Pojdi, bratec, z nami kot priča! Gremo na sodnijo proti pastirjem.« Križavec vprašuje, o čem se pravzaprav plete razpor, toda mravlje le silijo: »Moraš iti! Pozneje bi bilo prepozno. Bog sam ti veleva.«

Ko pridejo pred božji prestol, vpraša Stvarnik pajka: »Pastirji raztresajo dan na dan drobtine po pašniku; ali si tudi ti to opazil?« Križavec odgovori: »A tega niso sami krivi! Nimajo mesta, kjer bi se mogli v miru nasiti, pa tudi nimajo mize, koder bi mogli lepo rezati svoj kruh.«

Bog odgovori: »Prav resnično je, kar poveš; a ve, mravlje, ste lažnice, ker obrekujete brez vzroka svojega bližnjega!«

S palico zamahne Stvarnik mravlji-vodnici po njenem hrbtu in vse spodí iz nebes. Tedaj so razpadla njih telesa po sredi v dva dela. Križavca pa je odpustil Bog po vrvici iz nebes dol, ker je bil pričal resnico. Zato mu

še dandanes služi njegova preja za vrv, po kateri hodi lahko gor in dol. Mravlje pa so izza onega nesrečnega dne še vedno razdeljene v dve polovici: debela glava in zadek, v sredi pa stisnjene v nitko.

Gustav Strniša:

Jesenska.

*Z*lati solnčni žarki, kaj ste napisali
na uvele liste, ki ste jih poslali
z vetrom po poljani, ki umira,
pa že zima duri k nam odpira?

— Da zares odpira zima mrzle duri,
sever mrzli brije, ded že v pečko kuri:
smrt naravi smo na liste zapisali
in po vetru smo jih vse okrog poslali.

Zlati solnčni žarki, kaj ste to storili,
in zakaj naravo ste zasovražili?
Saj so vam njeptički vsak dan sladkopeli,
pisani cvetovi vam cveteli?

— Res so ptice drobne nam veselo pele,
pisane cvetice nam lepo cvetele,
toda čas se bliža, da se vse spočije,
da v pomladi novo zopet vzklije!

Kako je sv. Frančišek udomačil divje grlice.

(Iz knjige: I fioretti di san Francesco XXII.)

Neki mladenič je nekoč ujel mnogo grlic in ko jih je nesel na trg, ga je srečal sveti Frančišek, ki so se mu vedno prav posebno smilile pohlevne živalce. Pogleda grlice s sočutnim očesom in reče mladeniču: »O dobri mladenič, prosim te, daj jih meni, da ne bodo tako pohlevne ptice, ki sveto pismo z njimi primerja čiste, ponižne in zveste duše, prišle v roke krvoločnikom, da bi jih pomorili.« In takoj jih je dal oni mladenič, navdihnjen od Boga, vse svetemu Frančišku. Sveti Frančišek pa jih je vzel v naročje in jim začel ljubeznivo govoriti: »O sestrice moje, grlice, preproste in nedolžne in čiste, zakaj ste se dale ujeti? Zdaj vas bom pa jaz rešil smrti in vam naredil gnezda, da boste legle in se množile po zapovedi našega Stvarnika.«

In šel je sveti Frančišek in je vsem sezidal gnezda. In one so se jih poslužile, začele nesti jajčeca in valiti mladiče vpričo bratov in so postale tako domače in so občevale s svetim Frančiškom in z drugimi brati, kakor bi bile kokoši in bi bile vedno sprejemale hrano iz njihovih rok. In niso prej odletele, dokler jim ni dal sveti Frančišek s svojim blagoslovom dovoljenja, da smejo kamorkoli.

Crniški:

Dragi Marijini otroci!

Letos je minilo 700 let, odkar je umrl sveti Frančišek Asiški. Bil je velik svetnik. Bog ga je preizkušal z velikim trpljenjem. Na telesu je bil močno bolan, tlačile so ga pa tudi hude skrbi zaradi njegovih redovnih ustanov. Ko ni mogel neke noči zatisniti oči, se je tolažil z mislijo na sveta nebesa. »Tam bo vse v redu, tam bo mir in veselje vso večnost.« Tako si je prigovarjal. Pa se mu je zazdelo, da stoji ob njegovi postelji angel z goslimi in lokom v rokah. »Frančišek«, ga nagovori angel, »pokazal ti bom, kako godemo v nebesih pred božjim prestolom.« Angel nastavi gosli in samo enkrat podrsne z lokom ob strune. Svetega Frančiška pa prevzame taka nebeška blaženost, da ne občuti več svojega razbolelega telesa in tudi nobene skrbi več. Ko je Frančišek pripovedoval drugo jutro svojim redovnim bratom ta nočni dogodek, je pristavil: »Ako bi bil angel samo še enkrat podrsnil z lokom čez strune, bi bil jaz umrl od prevelikega veselja in blaženosti.«

Otroci božji, ali bo lepo v svetih nebesih! V družbi milijonov in milijonov svetnikov iz vseh narodov in ljudstev, v družbi milijonov in milijonov angelov bomo. O kolika bo lepota teles in duš! Marijo, našo gospo in kraljico, bomo smeli gledati, pa tudi preljubeznivo človeško naravo Jezusa Kristusa. Glavno pa bo ono čudovito nadnaravno gledanje troedinega Boga. Od tam nam bo prišla tista neznana, brezkončna blaženost, o kateri govori sveti Pavel, da se ne da popisati s človeško govorico.

Ko živo premišljujemo o tem, kar nas uči sveta vera, o nebesih, se nas poloti hrepenenje po njih. Ravno o tem svetem hrepenenju se bi ta mesec rad nekoliko po-

menil z vami. Hrepenenje po Bogu in svetih nebesih je namreč preimenitna čednost krščanskega upanja, zelo potrebna vsakemu odrastlemu kristjanu.

Naš letošnji vzornik sveti Alojzij (1568—1591) je bil poln tega svetega hrepenenja. To mu je pomagalo, da je zaničeval vso posvetno slavo, premoženje in vse veselje sveta. To ga je nagibalo, da si je izbral najkrajšo in najvarnejšo pot do svetih nebes, da je veliko molil in se zelo postil in mrtvičil, da je vstopil v red jezuitov in se s tremi svetimi obljubami popolnoma daroval Bogu.

In življenje svetega Stanislava (1550—1568), čigar god ta mesec praznujemo, je bilo tudi eno samo hrepenenje po nebesih. Prepričajte se o tem in berite njegov življenjepis! To se posebno letos spodobi, ker obhaja tudi on dvestoletnico svojega povišanja med svetnike. Skupno s svetim Alojzijem je bil tudi on dne 31. decembra 1726 po svetem očetu Benediktu XIII. slovesno prištet med tiste srečne, katere časti sveta Cerkev kot svetnike.

O da bi se tudi mi navzeli od teh dveh mladeniških svetnikov svetega hrepenenja, da bi bilo tudi v nas to hrepenenje nad vse veliko, pa ne sanjavo, marveč delavno! Da bi nas močno spodbujalo k dobrim delom in nas odvrčalo od greha.

Marsikdo hrepeni po rečeh, o katerih ve, da jih ne bo nikoli dosegel. Ali je pa naše krščansko hrepenenje tudi tako? Nikakor ne! Naše hrepenenje mora biti trdno pričakovanje naše večne blaženosti. To naše pričakovanje se pa naslanja na samega Boga. Saj je ustvaril nebesa za nas On, ki nas bolj ljubi kakor mi sami sebe. Obljubil nam je tudi nebesa. Dal nam bo tudi vse potrebne pripomočke, da jih dosežemo. Tudi te nam je obljubil. Torej smemo in moramo trdno pričakovati, da se bomo enkrat veselili med svetniki v nebesih.

Otroci božji! Krščansko upanje vam je in vam bo močno potrebno. Pomagalo vam bo, da boste radi premagovali vse težave, ki vas bodo ovirale na poti proti svetim nebesom. Zatorej obujajte prav pogosto krščansko upanje! Krepite ga s premišljevanjem in molitvijo!

Ker bomo zdaj v mesecu novembru, posvečenem spominu vernih duš v vicah, vam tudi priporočim, da se jih večkrat usmilite in jim pomagata z molitvijo, odpustki in

drugimi dobrimi deli. Glejte, one so vam zgled krščanskega hrepenenja in upanja. Malo bo ljudi na svetu, ki bi tako hrepeneli po svoji pravi domovini kakor hrepene te svete duše. Pomagajte jim torej posebno ta mesec in prosite jih, naj vam v zahvalo izprosijo od Boga obilno pomnoženje krščanskega upanja.

Z ljubim Sinom slednji čas
Marija blagoslavljalj vas!

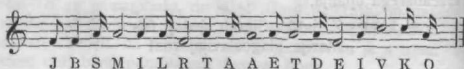
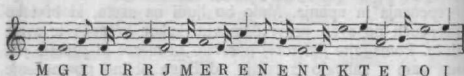
1. Konjiček.

		še	bra-				
	ke,	raj	pri	čo	naj	ži-	
	od-	sol-	o-	va	tov-	sre-	
ze	ti-	ro-	ce,	pa	u-	sam,	ske
	sr-	pre-	Od-	je!	sol	dor	
	čič.	sam!	Gre-	laj-	ro-	gor-	
	mon-	pri	li-	ze,	Ke-	o-	
	va	gor-	Sí-	tam	šuj	si-	

2. Računska naloga.

Razdelite 70 Din med tri otroke tako, da bo dobil Francek dvakrat toliko kakor Slavko, Slavko pa naj dobi trikrat toliko kakor Ivanček. Koliko boš dal vsakemu?

3. Podobnica v sekiricah.

Besede A. Medvedove.

4. Rebus.

(Rešitev in imena rešilcev – ki se sprejemajo le tekom 10 dni po izidu lista in objavijo le imena onih rešilcev, ki bodo rešili vse zagonečke – v priložni številki.)

1. Rešitev premikalnice v 2. številki:

Svečnik	
štirica	
grožnja	Sveti rožni venec.
molivec	
pisanec	

2. Rešitev kraljeve poti v 2. številki:

Sedemstoletnica srečne, blažene smrti svetega
Franciška Serafinskega.

3. Rešitev črkovne podobnice v 2. številki:

Začneš pri zvezdi s črko P, nadaljuješ pri O, kjer je kvadrat debelejši, potem gre vsaka vrsta po svojem redu, in dobiš?
Po storjenem delu lahko počivaš.

4. Rešitev črkovne podobnice v 2. številki:

Jesen je tu in v travi podlesek cvete nevesel.
(Začetek Jos. Stritarjeve pesmi.)